

Avuçlarımda Ölüm Kanıyor Anne

– M.Kılıçel · 16 Ağustos 2015

Saçlarımda yıldız yok
Derdiğim çiçekleri kopardılar
Avuçlarım lekeli yoksa artık
Avuçlarımda ölüm var sanki
Belkide
Avuçlarımda ölüm kanıyor anne

Hain bir pusudayım
Tenha bir sessizlik yaren bu gece
Yıldızları sorma sönüyorlar bir bir
Mavi derinliğe gömülüyorlar işte
Ay bulutta misafir çıkmadı konağından keyfi yerinde
Geceye kan düştü akıyor avuçlarıma
Avuçlarım ölümü okşuyor,ölümü okşuyor anne

Başımda minferim bayağı ağır bana serim
Ayaklarım yalın taşlar çok keskin
Kuşlar güneşin yaşlarını gizledi gün batımında
Gün bitmeden ne gizemler gizledi geceye belki bilmediğim
Sigaramın dumanı gizli tütüyor
Düşmanım kardeş bizim vebalimizmi ağır
Kardeşe kardeşe kurşun sıkarmı hiç
Gözü dönmüş acımadan sıkıyor işte
Kardeşim ölüm kokuyor en cânisinden
Avuçlarımda oluk oluk ölüm kanıyor anne

Kalk silkin şöyle en edalisından
Sil akan kanlı yaslarını
Sar benden kalan kokulu gömleğimi sinene
Evlat kokusu sinsin yüreğine
Sinemde akan kanlar karardı bir bilsen artık
Ölümün rengi kandandır belki kararınca karaya
Avuçlarımda oluk oluk ölüm kanıyor anne

Abandı karanlıkta hayin bir cellat tetiğe

Kirpiğini bile kırpmadan sıktı zalim kurşunu sol kafesime
Sol omuzumun altında kocaman bir delik
Delikten akan kanlar dağıldı üzerine toprağın mübarek mübarek
Sinemede oluk oluk ölüm kanıyor anne

Yüreğim burkuldu iki büklüm
İliklerim sızlıyor inim inim
Can çekiliyor candan geçiyor bedenim
Nefes bitince can tadında kalmıyor
Tenimden en soğuşundan ölüm akıyor terim ile
Yüreğim oluk oluk ölüm kanıyor anne

M,Kılıçel